

Martin Fahrner

BLÁZNŮV
KABÁT

DRUHÉ MĚSTO

Martin Fahrner

BIÁZNŮV
KABÁT

Martin Fahrner

BLÁZNŮV
KABÁT

DRUHÉ MĚSTO
BRNO 2015

© Martin Fahrner, 2015

© Druhé město — Martin Reiner, 2015

ISBN 978-80-7227-372-0

Temná komora

Šárka

Bylo to v nějakém rozhovoru. Známy zpěvačky se ptali, proč si myslí, že prorazila. A ona říkala, že většina ženských zpívá o sobě, co prožívá, co vidí, co cítí, co se jí stalo. Ale že pokud je něčím jiná, tak tím, že zpívá o příbězích jiných lidí. Lidí, který potkala a tak. Úplně mi to otevřelo oči. Fakt. Když posloucháte, o čem se holky baví, probírají úplně všechno. Do nejmenšího detailu. Ale jakmile jsou u toho mužský, tváří se často, jako by neuměly do pěti napočítat. Úplně to bije do očí. Jednou zase sedíme a holky nemelou o ničem jiném než o nějakém klukovi, kterej stojí u baru. Jakej má pěkněj zadek. Samozřejmě ho žádná nepůjde sbalit. Jen budou vysílat pohledy a čekat. Jsme vážně hrozně nesvobodný. Rousseau píše o tom, že se člověk rodí svobodný, ale podle mě kecá. Už dávno pro nás mají připravený role. A nás ani nenapadne je nehrát. Počínaje třeba takovým Petrarcou, kolik napsali mužský básní o ženských, kolik namalovali nebo nafotili aktů. Dřív, když si ještě nikdo neuměl představit, že bychom umění mohly dělat i my. A teď, když můžeme, myslíte, že některou napadne napsat ódu na mužskej zadek? To jsou ty role. Nesvoboda. Tak to mě právě napadlo. Moje ročníková práce. Mužské tělo jako předmět ženské touhy.

Radek

Co mě na ní fascinuje nejvíc? Asi jak je odvážná. Svobodná. Otevřená. Víte, co si vybrala jako ročníkovou práci? Chlapy. Proč ženský nedělají mužský akty, proč my ženský fotíme a malujeme, proč píšeme básně o tom, co k nim cítíme, ale ony ne. Přitom prý je mužský tělo stejně krásný. Jsem na ni vážně hrdej, protože s tím má obrovský problémy. Nejen doma, ale i ve škole. Ačkoli není nějaký devatenáctý století nebo středověk, ale pomalu konec dvacátýho. Říká, že teď máme šanci, že teď se musíme rozhodnout, jestli budeme svobodní, nebo si necháme nasazený pouta. Když o tom mluví, někdy úplně zčervená, jak se rozhorlí. Pak je hrozně přitažlivá. Málokdy dokážu vydržet, než domluví. Směje se. Nech mě, říká, nevidíš, že o něčem důležitým mluvím? A když jí přetahuji tričko přes hlavu, huhlá, že ji ani nenechám dokončit myšlenku. Je to tak nakažlivý. Vážně věřím tomu, že když se člověk nedá, když neudělá kompromisy a nenechá si nic namluvit, nezopakuje chyby těch před sebou, může prožít skvělejší život. Beze strachu, bez komplexů, beze lží, rozumíte. Svobodnej. Navíc spolu čekáme dítě. Nikdy jsem nic tak báječného necítil.

Lumír

Ne že bych něco podepsal, třeba nějakou antichartu. Ale přestal jsem se s nimi stýkat, jednoduše už nechodím na akce, na který má kamarádi chodí dál. Každý vztah vyža-

duje kompromisy. I vztah se státem, zdá se. Ne že bych se nestyděl. Ale když má člověk děti, je s tím spoustu práce, na přemýšlení je času málo, naštěstí. Takže jsem si na ně vzpomněl jen málokdy a málokdy se styděl, abych byl upřímný. Častěji jsem se díval na Šárku a měl radost, jaká z ní roste šikovná slečna.

Teprve když vyrostla a začala chodit na vysokou, kvůli tomu jsme se s manželkou naoko rozvedli, jsem na ně začal myslet častěji. Říkal jsem si, že aspoň Magora na tý jeho chalupě bych mohl navštívit. Sbalil jsem se a teď jsem na cestě. Do Třebíče vlakem a pak na stopa. Musí se vyjít takový dlouhý stoupání, kde nikdo nezastaví, protože se lidi nechtějí v kopci kvůli vám rozjíždět. Stoupám k horizontu a vidím nejdřív hlavu. Nějaký kluk. Pak vidím, že má v ruce housle, a až nakonec že má u nohou demižón. Když jede kolem první auto, hodí si smyčec i housle do jedné ruky a druhou stopuje. Auto nás míjejí, já už stojím za ním, nad námi plují mraky, kluk hraje na housle a já cítím, že jsem dlouho nebyl tak šťastný.

Radek

Na Strahově jsou koleje očíslované. A v sedmičce je ve sklepě klub. Jmenuje se stejně jako ten panelák, ale před název připsali dvě nuly, takže je to 007. Bylo to odvážný, ale nikdo si toho nevšiml. Poslední dobou tam hrajou zajímavý kapely, třeba Hudba Praha, ale i jiný. A vždycky je hrozně narváno, protože se pořád mluví o tom, že je každou chvíli zakázou, že jde o poslední možnost.

Mám tam naštěstí kámoše, kterej mě vždycky nějak protlačí dovnitř. Abych byl upřímněj, mám z toho zvláštní, povznášející pocit, když se dostanu dovnitř a procházím špalírem lidí, kteří nemají šanci. Vlastně proto jsem chtěl vzít s sebou Šárku, aby to taky zažila, abychom si mohli popovídat, jestli ten pocit je něco špatnýho, protože my mezi sebou mluvíme úplně o všem.

Jenže už je pravděpodobně zakázali, protože na nulanulasedmičce visí cedule PRO NEMOC ZMĚNA PROGRAMU, nikde ani noha a kámoš, kterej mě měl protlačit davenem, se omlouvá, že je náhradní program a na poslední chvíli sehnali někde od Ostravy nějakýho Jarka, kterej hraje ruský písničky. Místo Dvouletý fámy a Hudby Praha najednou Rusáci, chápete to?

Šárka

Radek ani nechtěl jít dovnitř, byl hrozně zklamanej. Ale já mu říkám, proč ne? Třeba jsme předpojatí, což taky není dobrý. Nakonec nás v sále sedělo asi deset, my dva a kluci z klubu, co by tam stejně museli být. Za námi prázdný řady, přemýšlím, jestli je ve tmě vidí a jak mu asi je. Některý písničky nebyly špatný. Například Váňa a Zina. Zaujalo mě, jak vidí ženský a mužský role. Potlesk byl nakonec jen vlažnej, bylo mi ho líto, ale co mohl čekat, byl náhradník za fakt známý a dobrý kapely. Po koncertu si s Radkem chvíli povídáme ještě o těch rolích, ale čekám jen na správný okamžik, nemůžu se totiž dočkat, až mu řeknu, že jsou naši i se ségrou přes ví-

kend pryč a že bychom mohli udělat, co plánujeme už dlouho. Ale teď když je konečně šance, vidím, že se mu do toho nechce.

Lumír

Konečně mu zastavilo auto, naklání se do okýnka, přikyvuje, cpe zadními dvířky dovnitř housle a demižón a kýve na mě, ať si taky nastoupím. Běžím k autu a pořád dokola jim děkuju. Zkouší hrát za jízdy, ale moc to nejde. Otevírá tedy demižón. Takovej den jsem nezažil už dlouho, jedeme a přihýbáme si, výborná nálada, a dokonce zjišťuju, že i on jede za Magorem a demižón je na oslavu, protože možná přijede i Půlnoc. U Magora ve stodole, kde se pořádají koncerty, je naražená bečka piva a nálada je tak povznesená, že mě ani dlouhá fronta před ní neodradí. Na pódiu už řadí nějaká vlasatá kapela, ani mi nevadí, že to není Půlnoc, ačkoli všichni mluví o tom, že už jsou někde na cestě.

Radek

V bytě u Šárčiných rodičů skáču jako vždycky rovnou do vany, protože na kolejích máme jen sprchy. A taky vzhledem k tomu, co mě čeká. Její táta má ve dveřích ledničky vždycky stejnou láhev. Zubrovku z likérky Kord. S každou mou návštěvou z ní hodně ubude, ale on se o tom nikdy ani slovem nezmní, a jakmile dojde, je ve dveřích

nová. Ucucávám ve vaně rovnou z láhve a přemýšlím, co si asi myslí. Že se vypařuje? Než se vykoupu, má Šárka všechno promyšlený. Podává mi tátův saxofon a říká, ať s ním zapózuju. Stojím s ním, ale není spokojená. Víc se zaklonit a přimhouřit oči. Moc věcí ji ruší. Postaví mě na stůl, dřepne si a fotí odspodu. Vypadá spokojeněji. Mám si odložit vždycky jeden kus oblečení a zaujmout stejnou pózu, až budu stát se ságem úplně nahej. Nejde jen o ty fotky, ale taky jak se u toho budeme cítit. Upřímně, hodně jsem se nabalil, abych měl čas se pořádně rozehřát, takže začínám čepicí. Když si sundávám tričko, říká Šárka, že se cítí jakoby studená, jako lovec, manipulátor, že mezi subjektem a objektem není férovej vztah. Prý něco zkusí. Pokaždé, když si sundám jednu věc já, sundá si i ona. Říká, že se cítí daleko líp. Já taky.

Lumír

O půl jedné je jasné, že Půlnoc nedorazí. Sice se střídá jedna undergroundová kapela za druhou, ale ani jedna nebyla dobrá. A úplně jsem si odvykl mít kolem sebe tolik ožralých. Za stodolou na drátu visí žárovka. Hned vedle je křoví, za který se chodí na malou. Chodím už docela často, trochu fouká vítr, a jak se žárovka houpe, stín křoví za ní běhá sem a tam po bílé zdi stodoly. Náhle si všimnu, že přímo pod žárovkou někdo leží. Milenci, dalo by se říct. Jsou úplně namol. Ani jeden z nich očividně nevnímá okolí. Jak opilci močí, kapičky se odrážejí od země a dopadají milenci na záda. Je dobře vidět, jak se

v kapičkách zrcadlí světlo té žárovky. Sbíráám kamínky a snažím se ji trefit. Najednou konečně zhasne. Vypínač je na zdi, vole, říká mi Magor, nemusíš mně hned rozbít žárovku. Bere mě kolem ramen a odvádí do kuchyně, pomáhám mu donést dříví a spolu pak přikládáme do kamen.

Šárka

Nakonec mě napadlo, jak to pojmenovat. Dokud se svlíkal jenom on, měla jsem nefér pocit. Připadal mi jako vydaný napospas. Pak už jsem se cítila v pořádku. Stál na stole nahý a já si stahovala kalhotky. Samozřejmě bylo úplně všude rozsvíceno, úplně naplno, kvůli dobrému světlu, ale vůbec mi nevadilo, že mi kouká přímo tam. Ptala jsem se, jak se cítí přede mnou nahý na stole. Chvilí přemýšlel a pak řekl, že normálně. A protože upřímnost musí být základ každého vztahu, hned jsem mu taky řekla, že vidím, kam se kouká, a že mi to nevadí. Snažil se zakrýt ságem, ale bylo vidět, že je pořádně vzrušený. Říkám mu, ať se nestydí, že mám dokonce dojem, že mi to lichotí. Dal ságo stranou, ale viděl, že sahám po foťáku, a dal ho zase zpátky. Přesto jsem stihla udělat fotku.

Radek

Nadchlo mě, že se svlíkala se mnou. Přestal jsem si připadat pitomě. Cítil jsem se, jako když jsme se spolu koupali nahatý v rybníce. Je skvělá. Fakt ji děsně miluju. Taky jsem si dával pozor, abych u toho zůstal v klidu, což se mi nakonec nepovedlo. Ne snad proto, že byla nahá, ale jak o tom mluvila. Děsně odvážně. Odvaha je asi sexy. Je vážně skvělá. Všechno bylo skvělý, nový, průlom. Do rána jsme vyvolávali fotky v temný komoře jejího táty. Vyvolávali fotky a milovali se. Některý díky tomu byly moc dlouho ve vývojce. Zčernaly, no a co. O to víc pak bilo do očí, když nastal problém ohledně poslední momentky. I když jsem se snažil maskovat ságem, bylo všechno vidět. Chtěl jsem, aby tu fotku zničila, ale ona objížděla na fotce prstem ságo a pak mě a říkala, že v těch tvarech je nádherná podobnost, že vypadám jako dvojitý ságo, dokonce jako splynutí dvou stejných principů. Zkrátka o nějakým ničení nechtěla ani slyšet, protože tohle je vrchol, tečka a dělá z toho teprve umělecký dílo. Když jsem trval na svém, že je to koneckonců moje tělo, řekla, že se cítí hodně zklamaná, že nevnímáme věci stejně, že prostě nedokážu udělat razantní krok, hodit konvence za hlavu. Dosáhl jsem aspoň toho, že fotku sice nezničí, ale že cyklus se ságem budeme ukazovat bez ní. Pak jsme leželi a dlouho bylo nezvyklý ticho na to, jaký je to mezi náma normálně skvělý.

Šárka

Ležíme a já nepřestávám myslet na jednu věc. Že jsme udělali kompromis. Co když člověk nedostává druhou šanci, co když je jenom jedna? Musíš ji chytit, a když ji máš, tak držet. Za každou cenu držet. Nesmíš si namlouvat, že se na chvilku pustíš a pak zase naskočíš. A co jinýho je kompromis? Teď to vypadá jako malichernost. Jako blbost. Jako že o nic nejde. Je to prostě jenom poslední fotka ze série. Jasně. Jenže taky její vrchol, nečekaný vrchol, kdy se stane něco lepšího, co člověk dopředu nečekal. Bojím se, že za to zaplatíme. Dříve, nebo později. Nedám se utěšit. Žádným mazlením. Je mi smutno. Za kompromis se určitě jednou zaplatí.

Lumír

Magor otevře dvířka a díváme se do ohně. Bývá to hezký, pokud se pamatuju, říká. Je škoda, když si člověk ráno nic nepamatuje, ne? Pak zase dlouho mlčíme, jen oheň praská. Únava, ty vole, pokračuje strašná únava. Na začátku se člověk rozhodne, že bude hrdina, a chvíli si tak i připadá. Hrdina, ty vole. Manželka na tebe kouká vyčítavě: Co děti? Kámoš přejde na druhou chodník, aby náhodou... Šikanování, věčný šikanování. Občas někomu rupnou nervy a pak si to samozřejmě pěkně vodskáče, ale jinak je člověk jenom přiraženej ke zdi. Jinak nic. Žádněj hrdinskej čin. Proto se občas takhle vožerou. Aby vypustili ventil. Nevypadá to hezky. Ale já je chápu.

Šárka

Ukazuju holkám fotky. Teda až na jednu. Zajímají je. Mají k nim spoustu poznámek. Navíc Radek se jim líbí. Řeč je samozřejmě hlavně o těle. Hlavu už viděly. Mluví detailně o mužském těle. Zajímalo by mě, jestli by takhle mluvily, být tady kluci. Objevuje se máma. Zlobím se na sebe, protože před ní instinktivně schovávám fotky, jako by na nich bylo něco špatného. Máma vypadá strašně. Táta. Našla ho. Dostal infarkt. Prý v tom mohl být i alkohol, protože láhev od zubrovky byla skoro prázdná.

Lumír

Mám si dávat pozor, říká Magor. Ten s houslema je prej estébák. Ten s houslema? Na chvíli jsem si s ním připadal zase mladej. Do pytle. Hrozně mě to zdeptalo. Všechno tam. Vůbec nic mě nepovzbudilo. Jenom estébák. Chacha. Ani jsem tam nespal, vydal jsem se ještě v noci směrem na Třebíč. Se svítáním třeba dál už něco pojede. Jelo.

Doma nikdo, ale poznám, že tady zase byli. Ve dvířkách ledničky mám zubrovku. Na srdce. Doktor radí koňak nebo whisky, ale na to nemám. Vždycky ubude. Někdy zůstane jen na dně, aby se nedalo říct, že mi vypili všechno. Mlčky dokupuju, ale začínám bejt naštvanej. Taky je vždycky na vaně špinavej proužek. Klidně ji umeju. Taky jsem býval mladej a nepamatuju se, jestli jsem po sobě umýval vanu. Na stole bordel. Ubrus pokecanej. No co, dám ho do pračky. Oni mají důležitější věci

na práci. Zpod ubrusu vypadne fotka. Na ní ten její kluk, jasně, ale... Tuhle fotku nesmí nikdo najít. Dostat do ruky. Hlavně ne estébáci. Já náhodou vím, jak je rozdíl mezi aktama a pornem. Je jednoduše. Jde o erekci. Je, nebo není? To neokecáš. Roznesou nás na kopytech všechny, je vyhodí ze školy. Motá se mi hlava, jak jsem celou noc nespál a šel. Hrozně mě to pálí. Hrozně mě bolí ruka. Nesmí ji najít. Někam ji musím dát. Pak si zavolám rychlou. Ale nejdřív ta fotka. Nejdřív hrdinskej čin. Ale-
spoň malej hrdinskej čin.

